

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 9. februar 2014

Kirkedag: S.s.e.H3K/B

Tekst: Joh 12,23-33

Salmer:

SK: 601 * 569 * 143 * 62 * 476 * 58

LL: 601 * 143 * 62 * 476 * 58

Det politiske Danmark har oplevet en noget speciel tid, både i denne og i sidste uge. En tid, som nogle politikere og mediefolk, der ellers har været med på første parket i mange år, påstår aldrig før har været set i dansk politik. Snart gik den ene, så den anden. Og hvad nu med regeringen og dens politik, var der mange, der spurgte. Christiansborg er jo ikke bare en fritidsklub for særligt interesserede, så det er da rimeligt vigtigt, hvad der sker dér.

Og midt i alt dette. Hen over ministerrokader og hvad deraf følger, kom en breaking news, som trak overskrifter i næsten et helt døgn. Nemlig den, at Michael Laudrup var blevet fyret som træner for Swansea. I flere nyhedsudsendelser blev der brugt mere tid på Laudrups firing end f.eks. på det, at Ole Sohn skiftede parti. Hvis det er udtryk for danskernes vægtlægning af tyngdepunktet for, hvad der er væsentligt, så skulle vi måske lave Christiansborg om til et fodboldstadion og lade politikerne spille bold om diverse reformer. Men, hvad er vigtigst: sport eller politik?

Ikke desto mindre, så var det jo en chokbølge, der ramte verden, så den helt tabte pusten. Laudrup fyret. I den aktuelle sammenhæng og situation ellers i vort land, synes jeg, at det var en nyhed, som Anders Breinholt kunne have taget med i ”Natholdet” i deres indslag om ligegyldig info.

Alligevel skal Laudrup også have plads i dagens prædiken. Det skal han, fordi han er i fodboldens verden. En verden, der for en del mennesker er omgivet af en til tider næsten religiøs besættelse og atmosfære. Idoldyrkelsen grænser næsten til tilbedelse i visse fodboldkredse.

Michael Laudrup og hans navn blev jo på det nærmeste herliggjort, da Swansea for et års tid siden vandt det første trofæ i klubbens historie. Laudrup var jo på det nærmeste herliggørelsen og opfyldelsen af drømme og længsler. Altså lige indtil for nylig. Jeg ved ikke, hvad årsagen præcis er; men historien viser os, at fra herliggørelse til forbandelse er der ikke langt i menneskers verden. Og guderne bliver hurtigt pillet ned fra alteret og erstattet med nye, der så kan påbegynde deres møjsommelige og skrøbelige vej mod herliggørelsens himmelhøjder. Sådan vil det uvægerligt gå, når vi laver guderne, og forherliger dem.

Det er noget helt andet i dagens evangelium om herliggørelsen af Jesus. Menneskesønnen, Jesus Kristus, skal ikke herliggøres **af** mennesker, men **for** mennesker, og det af Gud Fader selv. Eller rettere, det er Guds navn, der skal herliggøres ved Jesus for mennesker. Gud herliggører så at sige sig selv ved Jesus.

Guds herlighed er virkelighed og majestæt, ære og magt. Altså det, at Gud er til og er nær og virkende på sine vilkår og efter sin vilje. En herlighed vi egentlig træder ind i, hver gang vi beder vort Fadervor. I bønner er vi i Guds virkelighed, og Hans er riget, magten og æren.

Gennem store dele af Det gamle Testamente kan vi læse om, hvordan Guds herlighed følger det udvalgte folk og lader sit nærvær fylde og omslutte det. Men vi kan også læse hos f.eks. profeten Ezekiel, at Herrens herlighed forlader templet. Herren

er ikke længere virkelig deri. Men til sidst skal Herrens herlighed opfylde hele jorden, siger profeten Habakkuk. Til sidst skal Guds virkelighed fylde og opfylde, at Gud Herren er Majestæten; æren og magten er Hans. Da vil Gudsriget være herliggjort, nær og virkeliggjort.

Gudsrigets magt og ære er virkelighed i Jesus Kristus. Derfor kan Paulus skrive i dagens epistel, at Jesus i os er herlighedens håb. At tro på Jesus fører til herliggørelse; fører ind i fællesskab og nærvær med ham. Det betyder, at den kommende og universelle herlighed, Guds fuldkomne fylde, nærvær og virkelighed, den har vi allerede del i. Det kommende bliver nutidigt i Jesus Kristus.

Når Gud herliggører Jesus for os, viser Han os, at hele guddomsfylden og guddomsherligheden er i Jesus. Derved gøres det nemt for os. Vil vi have del i dette, Guds herliggørelse, da handler det om, om vi anerkender Guds virkelighed i Jesus. Ikke således, at hvis vi ikke anerkender det, så har Jesus ingen guddommelig herlighed. Jesus er ikke kun Guds synlige åbenbaring på vore betingelser og accept, som om han var en anden Laudrup. Jesus er Guds virkelighed, uagtet vor anerkendelse. Men anerkender vi ikke, så vil Guds herliggørelse stå for os i sin dobbelthed, som tilfældet var ved israelitternes overgang over Det røde Hav. Guds herlighed blev til frelse for israelitterne, fordi de ved Moses anderkendte, at Gud Er, og Hans er riget, magten og æren. Det anerkendte egypterne ikke, hvorfor Guds herlighed blev deres forbandelse og fortabelse.

Laudrups ”herliggørelse” faldt bland andet med manglende resultater. Guds herliggørelse er skjult i Jesu resultater, for nu at blive i billedsproget. Resultater, der dog går hånd i hånd med fornedrelse, ydmygelse og død.

Herliggørelsen kom til syne i et lille barn i en krybbe. Herliggørelsen kommer til syne i en ydmygende og fornedrende korsfæstelse. Herliggørelsen kommer til syne i opstandelsens triumferende sejr. I det alt sammen er Gud virkelig i sin ære, magt og rige, om end det guddommelige er skjult.

Derved vises os, at Guds virkelighed og herlighed ikke er afhængig af vore resultater eller af vor tilbedelse. Derimod er Guds herlighed i det enkelte menneskes liv afhængigt af, at vi føres frem for Gud som fuldkomne i Kristus.

Når vi ser Jesu elendige menneskelighed, vil Gud Herren i troen vise os Jesu guddommelige herlighed. Når vi ser Jesu fornedrelse og død, vil Gud Herren i troen vise os Jesu herliggørelse i opstandelsen.

Guds virkelighed fuldkommes for os i Menneskesønnens nærvær i hans foragtede menneskelighed. Således kommer han til os, for at føre os syndige, fortabte og foragtede mennesker frem for Gud. For Menneskesønnen er i sin skjulte guddomsskikkelse Guds nærvær og virkelige herlighed. Og som han lod det komme til syne i sine undergerninger, skal det komme til syne for os. I erkendelsen af Guds herlighed i Jesus er vi fuldkomne for Gud.

Derfor bliver Jesus herliggjort og ikke fyret. For han kan fremvise resultater. Resultaterne er, at han virkeliggører Guds rige, magt og ære i vore liv, at vi kan leve frimodigt og glade i troen, dø i håbet og opstå i kærlighedens herlige guddomsfylde.

Gud laver ikke ministerrokade, og Menneskesønnen skifter ikke parti, og vi kan ikke fyre ham fra herliggørelsens tinder.

For Laudrup og alle os andre vil tabet af herligheden altid være en fornedrelse. For Jesus er fornedrelsen herliggørelsen, for i Ham er hele guddomsfylden fuldkommen, virkelig og nærværende. Hans er riget, magten og æren i evighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen